

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 44/10
17.03.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Горана Чавлине, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Љубице Кнежевић-Томашев и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.П., због кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 139. став 1. тачка 5. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. број 849/09 од 07.09.2009. године, подигнутом против правноснажне пресуде Окружног суда у Шапцу Кж. 212/09 од 08.06.2009. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. број 849/09 од 07.09.2009. године подигнут против правноснажне пресуде Окружног суда у Шапцу Кж. 212/09 од 08.06.2009. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Шапцу К. 354/2008 од 26.01.2009. године, окривљени С.П. оглашен је кривим за кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 139. став 1. тачка 5. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6-шест месеци и истовремено одређено да се она неће извршити ако окривљени за време од једне године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да плати суду на име паушала износ од 2.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 13.000,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Окружни суд у Шапцу, пресудом Кж. 212/09 од 08.06.2009. године, уважавањем жалби бранилаца окривљеног и по службеној дужности преиначио је наведену првостепену пресуду и окривљеног С.П., на основу члана 355. тачка 3. Законика о кривичном поступку (ЗКП) ослободио од оптужбе да је извршио

кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 139. став 1. тачка 5. КЗ РС, те одлучио да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава првостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије, подигао је захтев за заштиту законитости Ктз. број 849/09 од 07.09.2009. године против наведене пресуде Окружног суда у Шапцу, због повреде закона у корист окривљеног С.П. и то битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП у вези са чланом 355. тачка 3. и чланом 391. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд Србије уважи захтев за заштиту законитости као основан и утврди да је пресудом Окружног суда у Шапцу Кж. 212/09 од 08.06.2009. године повређен закон у корист окривљеног С.П. и то одредба члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП а у вези са чланом 355. тачка 3. и у вези са чланом 391. став 1. ЗКП.

Врховни касациони суд поступио је у смислу члана 422. став 3. ЗКП и у седници већа одржаној у одсуству обавештених Републичког јавног тужиоца, окривљеног С.П. и његовог браниоца адв. Н.В., а у присуству браниоца окривљеног адв. С.С., размотрио списе овог предмета са пресудом против које је захтев поднет и по оцени навода и предлога изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

У захтеву се наводи да је другостепеном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП која се састоји у противречности изреке са образложењем пресуде јер је изреком окривљени ослобођен од оптужбе по основу из члана 355. тачка 3. ЗКП што би значило да нема доказа да је учинио кривично дело за које је оптужен, док разлози пресуде упућују да другостепени суд, прихватањем да су одлучне чињенице у првостепеној пресуди правилно и потпуно утврђене, сматра да дело које је окривљеном стављено на терет није кривично дело, дакле на основ из члана 355. тачка 1. ЗКП, па и разлози пресуде нису јасни у погледу основа по којем је окривљени ослобођен од оптужбе. Надаље, да су разлози другостепене пресуде неразумљиви и противречни међусобно и са садржином првостепене пресуде јер, и поред наведене констатације да је чињенично стање у првостепеној пресуди правилно и потпуно утврђено, другостепени суд сматра да из изведених доказа произилази да је начин на који је спроведена продаја дробиличног постројења у складу са чланом 196. став 1. Царинског закона, да окривљени није повредио своја овлашћења и да није прибављена противправна имовинска корист за предузеће „З.Н.“, чиме одлучне чињенице утврђује другачије него првостепени суд, а без отварања главног претреса и без овлашћења преиначује првостепену пресуду, па је

повређена и одредба члана 391. став 1. ЗКП у корист окривљеног.

Међутим, изложени наводи захтева по оцени Врховног касационог суда нису основани.

Према образложењу другостепене пресуде другостепени суд прихвата као правилно утврђене, првостепеном пресудом, одлучне чињенице да је купопродајним уговором од 01.08.2005. године, који је у име предузећа АД „З.Н.“ као продавца закључио окривљени у својству директора предузећа, предузећу „А.Р.“ продат, за цену од 253.250.000,00 динара, део опреме – стационирано дробилично постројење, која је у периоду од децембра 2004. године до априла 2005. године увезена у предузеће „З.Н.“ као страном улагање већинског власника тог предузећа („А.И.“ А.Д. из А.) у основна средства, уз ослобођење по том основу од обавезе плаћања увозних дажбина и да је предузеће „З.Н.“ пре закључења поменутог купопродајног уговора постало већински власник предузећа „А.Р.“ по основу куповине акција А.Д. Рудници неметала „Р.“, дана 14.06.2005. године, средствима банкарског наменског кредита у износу од 240.000.000,00 динара. Такође, другостепени суд прихвата чињенице утврђене првостепеном пресудом – да су средства банкарског кредита намењена куповини акција А.Д. „Р.“ од стране „З.Н.“, уплаћена на посебан инвестициони рачун А.Д. „Р.“, да је реч о износу приближном висини цене опреме из уговора од 01.08.2005. године која је исплаћена предузећу „З.Н.“ средствима са тог истог рачуна и да су та средства у предузећу „З.Н.“ искоришћена за враћање поменутог банкарског кредита.

Из наведених чињеница другостепени суд је, и по налажењу Врховног касационог суда, извео правилан закључак да закључењем уговора о продаји предметне опреме 01.08.2005. године, односно целокупном трансакцијом везано за продају те опреме предузећу „А.Р.“, није повређен пропис из члана 196. став 1. Царинског закона, иако је реч о отуђењу увезене опреме за коју је дато царинско ослобођење у смислу члана 194. Царинског закона, пре истека рока од три године од дана увоза и без претходног плаћања увозних дажбина, што је као радња кривичног дела у питању окривљеном стављено на терет.

Наиме, правилно је резонување другостепеног суда да је наведеном трансакцијом односно закључењем предметног купопродајног уговора, предузеће „З.Н.“ унело предметну опрему у сопствено зависно предузеће будући да је већински власник предузећа „А.Р.“ постало пре закључења купопродајног уговора, по основу куповине акција А.Д. Рудници неметала „Р.“ које у том тренутку и постаје зависно предузеће „А.Р.“ чије је матично предузеће „З.Н.“ (а не уношењем предметне опреме у предузеће „А.Р.“ по основу уговора о купопродаји од 01.08.2005. године како погрешно сматра првостепени суд), те да је на тај начин извршено инвестирање односно улагање у оквиру међусобно повезаних привредних друштава, где је зависно предузеће „А.Р.“ преко свог матичног друштва „Зорка неметали“ повезано са друштвом „А.И.“ А.Д. из А., које је носилац страног улога, па се ради о случају кад се сматра да је располагање односно

отуђење увезене опреме извршено у сврху у коју је дато царинско ослобођење и за који случај, као изузетак у смислу одредбе члана 196. став 1. Царинског закона, не важи обавеза прописана истом - претходног плаћања увозних дажбина кад се располагање врши пре истека рока од три године од дана увоза.

Код таквог стања ствари, тј. када другостепени суд из одлучних чињеница утврђених у првостепеној пресуди изводи другачије закључке од оних које је извео првостепени суд на основу тих истих одлучних чињеница, а по правном питању да ли радње окривљеног као одговорног лица у предузећу представљају очигледно несавесно пословање и при том налази да нема грубе повреде овлашћења окривљеног у располагању имовином предузећа и да његовим радњама није повређен бланкетни пропис из члана 196. став 1. Царинског закона па самим тим да није прибављена противправна имовинска корист за предузеће окривљеног по основу и у висини неплаћених увозних дажбина приликом продаје предметне опреме те да није доказано да је окривљени извршио кривично дело из члана 139. став 1. тачка 5. Кривичног закона Републике Србије за које је оптужен и првостепеном пресудом оглашен кривим и осуђен, другостепени суд својом пресудом, којом је преиначена првостепена пресуда и окривљени ослобођен од оптужбе за наведено кривично дело, није учинио повреду закона – одредбе члана 391. став 1. Законика о кривичном поступку на коју се неосновано указује у захтеву за заштиту законитости, наводима да је другостепени суд без одржаног претреса утврдио чињенично стање другачије од првостепеног суда

Такође, не стоје наводи захтева о противречности изреке и образложења другостепене пресуде и нејасности разлога изнетих у истој у погледу основа за доношење ослобађајуће пресуде, с обзиром на јасне разлоге другостепене пресуде о чињеницама и околностима под којима су предузете радње које су окривљеном стављене на терет и с обзиром на које другостепени суд налази да нема доказа да је окривљени извршио кривично дело из члана 139. став 1. тачка 5. КЗ РС нити било које друго кривично дело за које се гоњење предузима по службеној дужности, што је основ за ослобађајућу пресуду у смислу члана 355. тачка 3. ЗКП, који је наведен и у изреци другостепене пресуде.

Из свих изнетих разлога, налазећи да побијаном другостепеном пресудом нису учињене повреде закона на које се указује у захтеву за заштиту законитости, Врховни касациони суд је на основу члана 30. став 1, 32. и 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08), а применом члана 24. став 7. ЗКП, односно члана 10. Закона о изменама и допунама ЗКП и на основу члана 424. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,

Наташа Бањац,

За председника већа-судију,

Горана Чавлину,

судија Невенка Важић, с.р.